

Ročník XIV.

Jedenásta nedeľa v Cezročnom období - Najsvätejšej Trojice – (A) 15. júna 2014

týždeň 25.

Bernardín Šmíd

Najsvätejšia Trojica

Spolu s vami chceme uvažovať nad tajomstvom Najsvätejšej Trojice. Je to nielen najväčšie ale zároveň aj ústredné tajomstvo našej viery a to až do tej miery, že naše náboženstvo môžeme pokojne a veľmi priliehavo nazvať „Trojičným.“ Toto tajomstvo je natoľko vznešené, nakoľko je vznešená samotná predstava Boha - Lásky. Existujú rôzne iné náboženstvá, ktoré tiež učia, že Boh je len jeden, avšak jedine Ježiš zjavuje, že tento jeden Boh je viac ako osoba a zjavuje sa ako Spoločenstvo, ako Vzťah – Lásky. Tajomstvo Najsvätejšej Trojice nás chce naučiť, že Boh je nielen Nadskutočno ale aj Nadosobno. Boh je iný a viac ako ľudská osoba. Viera v Najsvätejšiu Trojicu nie je vierou v troch bohov, ale v jedného Boha v troch osobách.

Kedysi som čítal v časopise „Strážna veža“, ktorý vydávajú jehovisti, článok, ktorý mal v nadpise otázku: „Máme veriť v Trojicu?“. Bolo tam tvrdenie, že o Najsvätejšej Trojici sa nikde v Písme Svätom nehovorí, že učenie o Najsvätejšej Trojici nepoznajú ani cirkevní otcovia prvých troch storočí. Chcel by som k tomu povedať len toľko, že kto nechce vidieť, nevidí Najsvätejšiu Trojicu v Novom Zákone. Je pravda, že by sme tam darmo hľadali teologický termín Najsvätejšia Trojica, pretože je to dodatočné označenie pre tajomstvo kresťanského Boha. Ale, ak budeme pozorne čítať evanjelia a listy apoštolov, zistíme, že sa veľmi často hovorí o Bohu v troch osobách, o Otcovi, Synovi i o Duchu Svätom a v spisoch cirkevných otcov sa vyskytuje aj označenie Najsvätejšia Trojica.

Kresťanská viera v Trojjediného Boha, vyjadruje presvedčenie, že Boh leží mimo kategórie mnohosti a jednotnosti. Nielen jednota je Božská, ale aj mnohosť je niečo pôvodné a má v Bohu samom svoj vnútorný dôvod. Pre toho, kto verí v Boha Trojjediného, nie je najvyššou jednotou jednota bodu. Jednota, ktorá sa uskutočňuje v láske, je radikálnejšia, opravdivejšia než jednota bodu. Boh nesedí na svojom tróne ako tvrdý diamant, oslepujúci ako slnko, ale zároveň studený ako krištál. Boh je Teplo a Život. Je Otec, Syn a Duch Svätý.

Viere v Najsvätejšiu Trojicu je už evanjeliom o Bohu, ktorý tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna. A tento Syn je Boh z Boha, Svetlo zo Svetla, Pravý Boh z Boha Pravého, Splodený nie stvorený. On je Slovo, v ktorom Boh Otec poznáva seba samého a v ktorom sa aj predstavuje stvoreniu. Ježiš zjavuje, pravdu o tom, že aj milovanie a plodenie, ktoré považujeme za najúžasnejšie prejavy života, nie sú prvotne vlastnosťami človeka, ale sú predovšetkým v samom Absolútne.

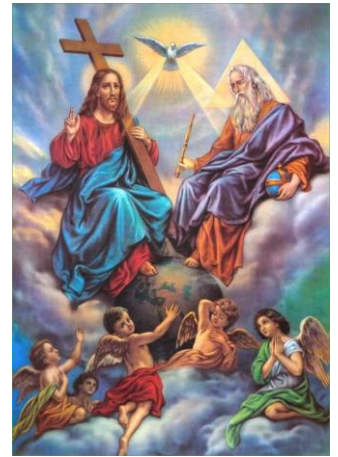
Vieme, že každé ľudské slovo je nese-

né dychom, je doslova vydychnuté. Božie Slovo je takisto vydychnuté, ale nie ľudským dychom, ale Božím Dychom a tým je Duch svätý. Človek žije svojím dychom a spôsobom božej existencie je Duch Svätý. A tak, ako človek berie splodené dieťa do náručia a uznáva ho za svoje, aj Duch Svätý je Božským Uznáním Slova. Je Slávou, ktorú mal a má Boží Syn u Otca skôr ako povstal svet. Nakoľko Boh je Najvyššou absolútnou hodnotou, miluje vo svojom Slove sám seba Nekonečnou Láskou a pri tom nie je sebou, lebo predmet jeho Lásky je Najvyššia Hodnota - Boh. Nielenže absolútne dokonale miluje ale aj absolútne dokonale plodí Slovo. V tomto Slove sa Boh dáva svojmu stvoreniu a my toto Slovo prijímame, a skrze toto Slovo sme premieňaní a rastieme do podoby Boha, ale z Neho nič neubúda a naopak, my sme úžasne obohatení. Môžeme to prirovnať k odovzdávaniu informácie. Ten, kto informáciu dáva, nič ne stráca, ale ten, kto ju prijíma, stáva sa bohatším. Vidíme teda, že Božia plodnosť sa netýka len Boha samého, ale v Jeho Plodnosti je Spása celého sveta. Človek sa na tejto Božej plodnosti môže zúčastňovať dvojakým spôsobom: prirodzeným plodením detí, ale takisto hlásaním evanjelia. Nič by nám nebolo osožné, keby sme sa narodili ako ľudské deti, keby sme sa súčasne skrze prijatie Slova nestali aj deťmi Božími.

Teológia sa stále snaží dozvedieť sa a objaviť niečo viac o tomto živote, z ktorého sa my všetci rodíme. Teológovia si stále kládli otázku: „Čo tieto tri Božské Osoby v jednom Bohu robia?“ V definícii Trojičnej dogmy, pochádzajúcej z koncilu vo Florencii (1442), ktorá rozvíja princíp vzájomného prebývania Osôb Najsvätejšej Trojice, toto vnútorné prebývanie sa označuje gréckym slovom perichoresis (peri = okolo, v blízkosti; khoreia = chorálny, spoločný tanec) znamená: tancovať, alebo tanec. Tieto tri Osoby v jednom Bohu obrazne povedané tancujú „vo vzájomnom objatí“, Traja v jednom, Otec a Syn v Duchu Svätom, tešiac sa jeden z druhého, tešiac sa z plnosti svojho Života. Tanec je tu vyjadrením radosti z bytia a z lásky.

Ak je toto naozaj pravda a ak my sme božie deti, potom by to malo platiť aj o nás. Ak to je pravda, potom tanec musí byť jadrom Božej kultúry.

Posledným cieľom celej božej ekonomiky je vstup stvorení do dokonalej jednoty s Najsvätejšou Trojicou. Ale už teraz sme pozvaní, aby v nás prebývala Najsvätejšia Trojica: „Kto ma miluje“, hovorí Pán – „bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať: prideme k nemu a urobíme si uňho príbytok“ (Jn 14,23): Slovo a Duch sú zasadené do každého z nás ako stopy Trojice a oni jedného dňa iste vzkĺčia a my sa vydáme na cestu. My občania Božieho kráľovstva, účastníci na Božom živote, bratia a sestry, ktorí sme sa narodili, aby sme spolu tancovali.

*Pretože zachráni bedára,
ktorý volá, aj toho,
komu už nikto nepomáha.
Nad chudobným
a slabým zľutuje sa
a zachraňuje
duše biedni kov,
od násilia
ich všetkých vyslobodí,
lebo ich krv
je v jeho očiach vzácna.*

*Dostane sa mu
zo sěbskeho zlata
a dlho bude žiť
a modliť sa zaň budú
a celé dni ho budú žehnávať.*

*A bude hojnosť zrna v krajine,
na svahoch kopcov
obilie sa zavlní
a šumieť bude ako Libanon
a ako býlie zemské
zakvitnú obyvatelia miest.*

*Nech Jeho meno trvá naveky,
až dokiaľ slnko nezhasne,
nech potrvá.*

*Nech sa tým menom
každý národ žehná
a každý národ nech ho velebí.
Požehnaný Boh Hospodin,
Boh Izraela,
čo vykonáva divy!
Buď navždy požehnané
Jeho meno sväté a
Jeho sláva naplní celú zem!*

Manažér zodpovedný za najímanie nových pracovníkov do veľkej firmy opisoval svoju prácu: „Vždy som chcel zistiť, čo sa ukrýva v človeku, ktorý prišiel na pohovor. Keď som teda prešiel odborné otázky a zdalo sa, že kandidát spĺňa všetky predpoklady, naznačil som mu, že miesto dostane. Navodil som priateľskú atmosféru, uvoľnil som si kravatu, odložil sako a začal som sa s ním rozprávať o športe alebo o rodine. Po chvíli, keď sa kandidát rozhovoril, naklonil som sa k nemu, pozrel som sa mu rovno do očí a spýtal som sa: ‚Povedzte mi jednou vetou: aký je zmysel života?‘ Bolo zaujímavé pozorovať, ako mnohí zostali bez slov, zarazení, alebo sa pokúšali vyhnúť odpovedi,“ vravel manažér. „Raz som však stretol človeka, ktorý dych vyrazil mne,“ pokračoval. „Ten mladík zareagoval veľmi pokojne, neuhol pohľadom ani o milimeter a bez váhania odpovedal: ‚Milovať Boha nadovšetko a ukázať cestu do neba čím viacerým ľuďom.‘“

Ako by sme zareagovali v takej situácii? Možno by sme sa vyhovárali, že to je zložitá otázka a nedá sa na ňu odpovedať pár slovami. Aj komplikované veci by sme však mali vedieť povedať jednoducho. Najmä, ak sú životne dôležité. Príkladom nám môže byť sviatok Najsvätejšej Trojice, ktorý slávime túto nedeľu. Najhlbšie tajomstvo viery sa neočakávane spája s veľmi krátkymi liturgickými čítaniami: všetky dohromady majú len trinásť viet. Mnoho je tam však povedané: „Boh je milosrdný a láskavý, zhovievavý, veľmi milostivý a verný,“ hovorí Pán Mojžišovi. „Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí,“ dodáva sv. Ján. „Milosť Pána Ježiša Krista a Božia láska i spoločenstvo Svätého Ducha nech je s vami všetkými!“ praje svätý Pavol. O trojjedinom Bohu počujeme prostredníctvom niekoľkých slov.

Apoštoli pri prvom ohlasovaní používali kerygmu, čiže základné, jadrové odovzdanie posolstva spásy. Na ňu potom nadväzovala katechéza ako vyučovanie a výchova vo viere. Prvé obrátenia sa za pomoci Ducha Svätého diali prostredníctvom kerygmy. Apoštoli museli veľké veci zhustiť do pár slov. Dnes sa v kurzoch efektívnej komunikácie vyučuje tzv. „výťahová reč“. Znamená to vedieť odovzdať informáciu počas jazdy výťahom cez desať poschodí. Keby sa vás niekto spýtal na vieru a odpovedať by ste museli, kým výťah nezastane, čo by ste povedali? Skúste si dnes sformulovať svoju osobnú kerygmu: napíšte do dvoch riadkov, v čo naozaj veríte. Raz príde chvíľa, keď budete jediným zdrojom informácie, ktorá môže niekoho priviesť k obráteniu a ku spásu.

Martin Kramara

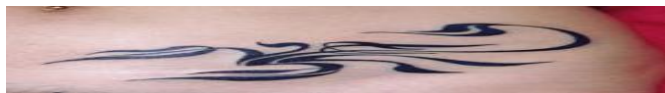
- *Vždy verne plň svoje sľuby voči Bohu a neobzeraj sa na výsmech bláznov.*
- *Bohu sa slúži len vtedy, keď sa mu slúži podľa jeho vôle.*
- *Vždy pamätaj, že Boh vidí všetko!*

Myšlienky sv. Pátra Pia

V jednej starej poviedke sa píše o mužovi, ktorý sa v chladný podvečer prechádzal po morskom pobreží a našiel vrecúško plné najrozličnejších kamienkov - väčších, menších i celkom miniatúrnych. Muž si kamienky vysypal na dlaň a začal ich hádzať po čajkách, ktoré sa hojdali na vlnách. A kamienky sa jeden po druhom nenávratne strácali na dne mora. Iba jeden si nechal a priniesol domov. Ako sa však preľakol, keď vo svetle horiaceho kozuba spoznal v nepatrnom kamienku prekrásne žiariaci diamant. Ako bezmyšlienkovite premrhal ten vzácny poklad! Vrátil sa na morské pobrežie a hľadal stratené diamanty. No márne. Nedosiahnuteľne ležali na dne mora. Nikaké sebaobviňovanie ani ľútosť, slzy ani výčitky mu odhodnený poklad nemohli vrátiť.

Vrecúško s úžasným pokladom dostal do rúk každý z nás. Žiariacim diamantom, ktorý nám Boh dáva, je čas. Ako s ním naložíme? Môžeme ho bezmyšlienkovite premrhať ako muž z poviedky. Môžeme ho však aj naplniť dobrými rozhodnutiami a skutkami. Svätý Augustín hovorí, že čas je možnosť žiť, milovať, konať dobro. Čas je šanca stať sa lepším človekom.

Ivan Šulík „Láskavo a milosrdne“

Sväté omše v 11. týždni cezročného obdobia - (A)

16. VI. pondelok

18:00 *Na úmysel otca arcibiskupa*

17. VI. utorok

18:00 *Za Ľ Antona Razika*

18. VI. streda - sv.omša z nasledujúcej slávnosti

18:00 *Za Ľ Pavla a Alžbetu Šramkových a rodičov*

19. VI. štvrtok Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi - Slávnosť

18:00 *Za farníkov*

20. VI. piatok

18:00 *Za Ľ Imricha a Veroniku Hajkových, deti a zaťov*

21. VI. sobota

08:00 *Za farníkov*

Upratovanie kostola č.d. 52 - 75

22. VI. 12.nedeľa v Cezročnom období

08:00 *Za Ľ Ludovíta a Bertu Plevčíkových, rodičov a dcéru*

Lektori: Macáková E., Blahová M.

10:00 *Za farníkov*

Lektori: Kordošová A., Polanská Z.

Liturgický kalendár

16. VI. pondelok	Sv. Neit, mučeník
17. VI. utorok	Sv. Nikander a Marcián, mučeníci
18. VI. streda	Sv. Gregor Barbarigo, biskup
19. VI. štvrtok	Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi - Slávnosť
20. VI. piatok	Sv. Anton Paduánsky, kňaz a učiteľ Cirkvi
21. VI. sobota	Bl. Margita Ebnerová, panna

Je vôbec možné pomôcť blížnemu?

Je vôbec možné pomôcť druhému človeku? Nezávisí zmena v jeho živote predovšetkým od jeho osobnej slobody? Ak pomáhame druhým, nedotýkame sa vždy nejakých hraníc?

Je pravda, že keď pomáhame druhým, vždy sa určitým spôsobom dotýkame hraníc ľudskej slobody. Ten, kto pomáha - nezáleží na tom, či je to rodič, terapeut alebo duchovná osoba -, si musí byť vedomý tejto slobody. Ak ju neberie na vedomie a nerešpektuje ju, hoci by išlo o celkom malý „kúsok“, napríklad u psychicky chorého človeka, vtedy jeho pomoc bude mimovoľne určitou formou manipulácie.

Keď pomáhame ľuďom, máme niekedy dojem, že niektorým z nich stačí veľmi málo, aby si dokázali sami pomôcť a mohli žiť zrelším spôsobom, usporiadanejšie, a tým aj spokojnejšie. Ale zostáva tajomstvom ich osobnej slobody, že jednoducho nechcú v tomto smere nič urobiť. Inokedy je to zasa opačne. Stretávame sa s ľuďmi, ktorí sú hlboko zranení a zlomení, avšak silou vôle a hĺbkou vnútornej motivácie dokážu nielen prekonať tento stav opustenosti, ale celú svoju bolestnú skúsenosť vedia využiť na porozumenie a pomoc druhým. Práve vďaka nej dokážu urobiť pre svojich blízkych viac ako nejaký človek, ktorý žije normálnym, bezproblémovým životom. Nakoniec, často je vecou pohľadu, čo je vlastne „normálne“ a čo „choré“. Carl Gustav Jung, ktorý bol známy nielen mimoriadnou psychologickou a duchovnou intuíciou, ale aj nezvyčajnou úctou a pokorou voči človeku, hovoril o tzv. chorom a tzv. zdravom, normálnom človeku.

„Nezávisí zmena v živote človeka predovšetkým od jeho osobnej slobody?“ Zdá sa, že áno. Každý človek si musí so svojimi problémami poradiť sám. Za nikoho nemôžeme žiť jeho život a prevziať zaň zodpovednosť. Môžeme ho podržať, podporiť, povzbudiť, potešiť, posilniť, ale vždy iba po istý moment, po istú hranicu. Nakoniec však sám rozhoduje o sebe, o spôsobe svojho života, o svojich voľbách, o láske i nenávisti, o živote i smrti. Osoby, ktoré pomáhajú druhým, musia mať veľkú intuíciu, aby dokázali vycítiť hranice tejto služby. A pri každom jednotlivom prípade budú prebiehať inokade. Nikdy však nemožno ponechať človeka, ktorý je stratený a bezradný, bez pomoci. Takéto konanie by bolo neľudské a nespravodlivé.

Keď niekomu pomáhame, musíme pamätať na to, že ľudské hranice nemajú len druhí. Máme ich aj my sami. Môžeme dobre pomáhať svojim blízkym len vtedy, keď s pokorou rešpektujeme hranice našej slobody a našich ľudských možností. Môže sa stať, že ten, komu pomáhame, nebude tieto naše hranice rešpektovať; môže ich prekročiť a takto nás zraniť. Dovoľme mu to. Týka sa

to nielen terapeutov, psychológov, ale aj vychovávateľov, učiteľov, lekárov, kňazov.

V istých výnimočných prípadoch môžeme pomôcť blížnemu tým, že mu povieme o našich vlastných hraniciach a o tom, ako ich prežívame. Keď si uvedomíme hranice ľudských možností, nasmeruje nás to na Toho, ktorý je „bezhraničný“ a sám môže prekonávať hranice ľudskej slobody a iné ľudské ohraničenia.

Józef Augustín, SJ „O láske, manželstve a rodine“

**Tieto rady čítaj pomaly.
Rozvážne premýšľaj nad ich obsahom.**

Nadprirodzený život

- 279 Ľudia vidia len plochý povrch. Ich schopnosť vidieť sa obmedzuje na dvojrozmernosť pripútanú k zemi. Keď budeš žiť nadprirodzeným životom, Boh ti dá tretí rozmer: výšku a s ňou perspektívu, váhu i objem.
- 280 Keď stratíš nadprirodzený zmysel svojho života, tvoja láska bude dobročinnosťou, tvoja čistota slušnosťou, tvoje umŕtvenie hlúposťou, tvoja sebadisciplína bičom a všetky tvoje skutky zostanú neplodné.
- 281 Ticho je vrátnikom vnútorného života.
- 282 Paradox: svätosť sa dá dosiahnuť skôr ako múdrosť, ale je ľahšie byť múdrom ako svätým.
- 283 Rozptýliť sa. Potrebuješ rozptýlenie!... Buď tým, že otvoríš oči dokorán, aby dobre obsiahli obraz vecí, alebo tým, že ich takmer zatvoríš pre svoju krátkozrakosť.
Zatvor ich úplne! Ži vnútorným životom a uvidíš, v netušených farbách a perspektívach, nádhery lepšieho sveta, nového sveta: a spojiš sa užšie s Bohom... a spoznáš svoju úbohosť... a splynieš s Bohom... tak, že keď sa priblížiš k svojmu Otcovi, urobí ťa lepším bratom tvojich ľudských bratov.
- 284 Túžba: Kiežby som bol dobrý a všetci ostatní lepší než ja.
- 285 Obrátenie je otázkou chvíle. Posvätenie je práca na celý život.
- 286 Na svete nie je nič lepšie, ako byť v Božej milosti.
- 287 Čistota úmyslu. Budeš ju mať vždy, keď sa budeš vždy a vo všetkom snažiť páčiť sa iba Bohu.
- 288 Vlož sa do rán Ukrižovaného Krista. Tam sa naučíš ustrážiť si svoje zmysly, dosiahneš vnútorný život a neustále budeš obetovať Otcovi utrpenie nášho Pána a jeho matky Márie, aby si splatil svoje dlhy a dlhy všetkých ľudí.
- 289 Tvoja svätá netrpezlivosť slúžiť Bohu nie je mu nemilá. No bude márna, keď nebude sprevádzaná skutočným zlepšením v tvojom každodennom živote. Napraviť sa. Každý deň trochu. To je tvoja stála úloha, keď sa skutočne chceš stať svätým.

Josemaria Escrivá „Cesta“

SLOHOVÁ PRÁCA

Učiteľka čakala na Matejových rodičov, ktorí sa len prednádavnom rozviedli. Pozvala ich do školy, aby sa pohovárili o zhoršenom školskom prospechu a správaní ich syna.

Matej bol jedináčik, ktorý predtým býval veselý, na vyučovaní spolupracoval a dosahoval výborné výsledky.

Onedlho vošla do triedy Matejova matka a sadla si do lavice pred katedrou. Krátko nato prišiel otec. Vymenili si prekvapený a podráždený pohľad a okato sa ignorovali.

Učiteľka hľadala vhodné slová, aby im pomohla pochopiť, čo spôsobujú svojmu synovi. Lenže slová neprichádzali. Vtedy im ukázala na lavicu ich syna a povedala: „Pozrite sa!“

Pod lavicou ležal pokrkváný list papiera fľakatý od slz. Bola to slohová práca napísaná na oboch stranách. Nerozvíjala sa v nej žiadna téma, opakovala sa len jedna jediná veta.

Učiteľka v tichosti zodvihla papier a podala ho Matejovej matke. Tá si ho prečítala a bez slova podala manželovi. Zamračil sa, no vzápätí mu pohľad zmäkol. Lúštil naškriabané slová chvíľu, ktorá sa zdala byť večnosťou.

Nakoniec hárok starostlivo poskladal, vložil si ho do vrecka a natiahol ruku, aby zovrel v dlani ruku manželky, ktorú mu podávala. Tá si utrela slzy z očí a usmiala sa. On jej pomohol obliecť si kabát a spolu odišli.

Na papieri boli napísané slová: „Mama, ocko, ľúbim vás... Mama, ocko, ľúbim vás... Mama, ocko, ľúbim vás...“

Tento svet je plný bývalých manželiek a bývalých manželov. Bývalé deti však nejestvujú.

José Carlos Bermejo „Príbeh na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

V bázni Božej

Prvokresťanské spoločenstvo bolestne zápasilo so zradou, ktorá sa objavila priamo v kruhu Dvanástich. Popri ťažkej zrade sa vrylo hlboko do pamäti kresťanov aj Judášovo zúfalstvo. Judášova tragédia spočívala najprv v hroznej zrade a potom v hroznom presvedčení, že preňho sa všetko nenapraviteľne skončilo. Jedenásti sa zachovali ináč. Aj oni sa slabošsky rozutekali, ale už vo večeradle sa o seba obávali. Boli a zostali pokorní. Keď sa znova stretli, ľutovali svoju slabosť a napravovali ju.

Judáša nemožno porovnávať s Petrom. Peter zaprel v prekvapení zo slabosti. Judáš sa zapredal. Peter sa stretol s Ježišovým pohľadom, s plačom vyznal svoju vinu a vrátil sa k Ježišovi. Judáš vykonal všetko v ľadovej osamotenosti. Pohrdol inými, pohrdli ním. Zradcom sa vždy a všade

pohrdalo. Judáš zatvrdol bez lásky. Ani sa nestretol s pohľadom toho, ktorý by ho azda nebol odsúdil. Opustený si sám niesol svoju ťarchu. Muselo byť strašné byť človekom, pre ktorého „by bolo lepšie, keby sa nebol narodil.“

Nad všetkými týmito skutočnosťami možno uvažovať len v bázni Božej.

Ako je to s nami?

Pri Judášovom prípade sme sa zámerne zdržali dlhšie. Je hrozným príkladom toho, čo všetko sa môže v živote stať. Sv. Pavol hovorí, že ten, kto stojí, má si dávať pozor, aby nepadol.

Cirkev nikdy nerozoberá Judášov prípad, ani nad ním nevynáša záverečný rozsudok. Tlmočí len to, čo je v Písme. A to je bolestné.

Ani my nemáme robiť nad Judášom závery, tak ako ich nemáme robiť nad nijakým človekom. Toto právo si ponechal Boh: „Môj je súd...“ „Nesúďte, aby ste neboli súdení.“ Ak máme milovať i nepriateľov a ak sa máme za nich modliť, nemôžeme im priať zatratenie. To by bolo otrasné. Kresťanská láska je láska opravdivá. Ak už nemôže pomôcť, trpí vo svojej bezmocnosti, tak ako trpí matka nad zlým synom.

Francúzsky autor P. Bruckberger v jednej knihe uvádza, že známy spisovateľ Bernanos ako chlapec pociťoval hlboký súcit s „úbohým Judášom“. Nevedel pochopiť, ako mohol človek, ktorý poznal dobrotivého Ježiša tak dôverne, ktorý ho počúval a dotýkal sa ho, ktorý zanechal všetko a šiel s ním - ako mohol tento človek Ježiša zradiť a vydať ho nepriateľom. Zatemnenie Judášovej duše zostávalo pre chlapca ťaživým tajomstvom. Ľutoval ho. A tak Bernanos ako celkom mladučký chlapec chodieval ku kňazovi svojej farnosti a dával zo svojich úspor na svätú omšu za Judáša. Keďže sa však neopovážal vysloviť jeho meno, povedal kňazovi iba toľko, že dáva za jednu trpiacu dušu. „Takto,“ hovorí P. Bruckberger, „koncom storočia sa v malej francúzskej dedinke slúžili sväté omše za pokoj duše toho, o ktorom Ježiš povedal, že by bolo bývalo lepšie, keby sa nebol nikdy narodil.“

Máme hodnotiť tento postoj mladého chlapca? Máme súdiť Judáša? Nerobme to. Písmo zaznamenalo pre nás všetko potrebné. Judáš dostal milosť ako ostatní jedenásti. Jeho formovanie sa však zarazilo v rozhodujúcej chvíli - vo chvíli Ježišovho posledného vykupujúceho utrpenia. Judáš už nezažil Vzkriesenie, ktoré malo zavrieť výchovu apoštolov. Už nemal účasť na sile Ducha Svätého, ktorý pretvoril ostatných. Sám sa vopred vylúčil. Prešiel s ostatnými len najťažšiu cestu viery - potom zlyhal. Tú ľahšiu, radostnejšiu, nesenú Duchom Svätým, už neprežil. Zradou sa sám vylúčil z ďalších slúbených dobrodení. Bol to strašný koniec Ježišovho učeníka.

Judáš iš Keriot - Judáš z Keriotu. V Keriete sa narodil chlapec. Neďaleko odtiaľ sa narodil v Betleheme iný chlapec. Vyrástli na mužov a stretli sa - Ježiš a Judáš. A Ježiš povolal Judáša za svojho apoštola, za jedného z Dvanástich. Mal patriť po celé dejiny a na večnosť medzi dvanástich vybraných mužov tejto zeme. Čo urobil s týmito vyvolením a poverením?

Zastavme sa. Nie sme povolani súdiť. Ale jedno môžeme urobiť - položiť si závažnú otázku. Ako je to s nami? Ako je to so mnou?

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku